

ТАРАСОВ Дмитро Іванович
(25.01.1986-12.08.2014)

Народився 25 січня 1986 року у м. Тернівка Дніпропетровської області.

Дмитро ріс веселим, допитливим хлопцем. Залюбки їздив на екскурсії та мав мрію – побачити весь світ. Юнак був цілеспрямованим і впевнено йшов до намічених цілей. Гартувати характер допомагав спорт. Ще малим пішов на секцію карате, а згодом постійно тренувався на тренажерах. Після школи закінчив Дніпропетровський транспортно-економічний технікум, обравши шахтарську професію.

Працював гірником очисного вибою дільниці з видобутку вугілля №5 ДТЕК ШУ «Дніпровське».

«Буду тобі допомагати!»- казав мамі. Він завжди проявляв турботу та любов до неї. На свій день народження обов'язково дарував їй квіти.

З шахти юнака призвали на строкову службу в армію. Служив Дмитро в аеромобільних військах. Потім щороку їздив на збори та перепідготовку. Рідних попередили: за потреби саме ці солдати стануть на захист Батьківщини першими. Але тоді нікому і на думку не спадало, що в Україні може початися війна.

Після армії шахтар повернувся на підземні горизонти. Швидко підвищив кваліфікацію, став вправним ГРОВом. Інтелігентного та вихованого гірника поважали в колективі, він мав гарні перспективи для кар'єрного зростання.

Дмитро ще не створив власної родини. Насолоджувався молодістю, енергією та можливістю побачити інші країни. Він здійснював свої дитячі мрії - активно подорожував. Встиг побачити пів Європи: Бельгію, Нідерланди, Францію, Німеччину, Чехію...

А потім йому довелося боронити від ворогів рідну країну. Став до лав захисників 18 березня 2014р.

Звання: старший солдат.

Посада: старший стрілець.

Підрозділ: 25-та окрема повітрянодесантна бригада.

Після мобілізації Дмитро брав участь в АТО. Давав відсіч ворогам на Донеччині. 29 липня 2014р. після успішної операції по звільненню м. Шахтарськ солдата нагородили знаком «За війську доблесть».

Незадовго до своєї загибелі воїн прийїжджав у коротку відпустку додому. Будував плани: після демобілізації збирався поїхати з друзями в Таїланд, тому попросив їх за цей час оформити закордонні паспорти.

Дмитро швидко сходився з людьми . Полюбили його і у війську. Цінували за вміння навіть у фронтових умовах організувати побут: швидко розвести вогнище, приготувати щось смачне. Він добре розбирався у різних видах зброї та показував менш досвідченим побратимам, як нею користуватися. Солдати намагалися триматися поруч із цим впевненим бійцем.

«Спокійний, інтелігентний, мовчазний. У ньому поєднувалися витримка та бойовий азарт. Справжнього воїна видно одразу. Діма завжди мав власну думку щодо всього. Умів швидко пристосуватися до польових та бойових умов. Жодного разу я не чув, аби він скаржився чи шкодував, що став на захист України», - згадував його бойовий побратим Олександр Котенко.

Останній статус Дмитра на сторінці в соцмережі датований 7 липня 2014 року: «Моя сердечная благодарность тем, кто нас поддерживал все это время звонками и сообщениями, тем, кто вспоминал и молился. ОГРОМНОЕ Вам “спасибо”. Это согревает в холодные дождливые ночи и бодрит в жаркие дни!!! Низкий Вам поклон, уважаемые, а нам пришло время возвращаться!!! С уважением, солдат вооруженных сил Украины».

Загинув 12 серпня 2014р. в бою за визволення міста Вуглегорська Донецької області. У бронетранспортер , на броні якого перебував Дмитро, влучив ворожий РПВ «Джміль».

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Пам'ятним знаком «За війську доблесть» від 29 липня 2014р.
- Указом Президента України №873/2014 від 14 листопада 2014р. орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Дмитра залишилися мати та брат.